

Targeting CD38 with daratumumab monotherapy in multiple myeloma

Lokhorst HM, Plesner T, Laubach JP i wsp.

N Engl J Med 2015; 373: 1207–1219

Komórki szpiczaka mnogiego wykazują ekspresję antygenu CD38. W badaniu I/II fazy oceniono daratumumab, ludzkie monoklonalne przeciwciało klasy IgG1k przeciw CD38, u chorych na nawrotowego lub opornego na ≥ 2 linie leczenia szpiczaka mnogiego.

Metody. W 1. etapie badania (fazie eskalacji dawki) podawano daratumumab w dawkach 0,005–24 mg/kg. W 2. etapie badania (fazie rozszerzania dawki) 30 chorych otrzymało daratumumab w dawce 8 mg/kg, a 42 — w dawce 16 mg/kg, podawany raz w tygodniu (8 podań), 2 razy w miesiącu (8 podań), następnie raz w miesiącu do 24 miesięcy. Punktami końcowej oceny były bezpieczeństwo, skuteczność i farmakokinetyka.

Wyniki. W 1. etapie badania nie określono maksymalnej tolerowanej dawki. W 2. etapie mediana czasu od rozpoznania wyniosła 5,7 roku. Mediana uprzednio stosowanych linii leczenia wynosiła 4. 79% chorych wykazywało oporność na ostatnią linię leczenia (64% wykazywało oporność na inhibitory proteasomu i leki immunomodulujące, zaś 64% wykazywało oporność na bortezomib i lenalidomid), 76% chorych poddano autologicznemu przeszczepieniu komórek macierzystych. W 2. etapie badania występowały mało nasilone objawy związane z leczeniem (dotyczyły 71% chorych, w tym u 1% chorych w 3. stopniu nasilenia). Nie obserwowano niepożądanych zdarzeń zależnych od dawki. Najczęstszymi działaniami niepożądanymi w 3. lub 4. stopniu nasilenia (u $\geq 5\%$ chorych) były zapalenie płuc i małopłytkowość. W grupie otrzymującej lek w dawce 16 mg/kg udział odpowiedzi wyniósł 36% (u 15 chorych uzyskano przynajmniej częściową odpowiedź, w tym u 2 — całkowitą i u 2 — bardzo dobrą częściową). W grupie otrzymującej lek w dawce 8 mg/kg udział odpowiedzi wyniósł 10% (u 3 chorych uzyskano częściową odpowiedź). W grupie, która otrzymała lek w dawce 16 mg/kg, mediana czasu wolnego od progresji wyniosła 5,6 miesiąca [95% przedział ufności (CI) 4,2 do 8,1], a u 65% chorych (95% CI 28 do 86) z odpowiedzią na leczenie nie zaobserwowano progresji w ciągu 12 miesięcy.

Wnioski. Daratumumab wykazuje korzystny profil bezpieczeństwa i obiecującą skuteczność u chorych na nawrotowego szpiczaka mnogiego po niepowodzeniu wcześniejszego leczenia.

Aromatase inhibitors versus tamoxifen in early breast cancer: patient-level meta-analysis of the randomised trials

Early Breast Cancer Trialists' Collaborative Group (EBCTCG)

Lancet 2015; 15: 61074–61081

Dotychczas nie określono optymalnych zasad stosowania inhibitorów aromatazy i tamoksyfenu u chorych na wczesnego raka piersi.

Metody. Przeprowadzono metaanalizę indywidualnych danych 31 920 chorych na wczesnego raka piersi po menopauzie, z ekspresją receptorów estrogenowych. Chore te przydzielano losowo w badaniach klinicznych do leczenia przez 5 lat inhibitorami aromatazy lub tamoksyfenem; przez 5 lat inhibitorami aromatazy, przez 2–3 lata tamoksyfenem, a następnie inhibitorami aromatazy do 5 lat, przez 2–3 lata tamoksyfenem, a następnie inhibitorem aromatazy — do 5 lat lub przez 5 lat tamoksyfenem. Pierwotnymi punktami końcowymi były: nawrót raka piersi, umieralność z powodu raka piersi, zgon bez nawrotu i ogólna umieralność. W analizie log-rank zgodnej z intencją leczenia, stratyfikowanej względem wieku, stanu węzłów chłonnych i badania klinicznego, określono udział pierwszych zdarzeń (RR) dla inhibitorów aromatazy w porównaniu z tamoksyfenem.

Wyniki. W porównaniu inhibitorów aromatazy z tamoksyfenem, stosowanych przez 5 lat, udział nawrotów był znacząco niższy w grupie otrzymującej inhibitory aromatazy w ciągu pierwszego roku (RR 0,64; 95% CI 0,52–0,78) oraz od 2. do 4. roku (RR 0,80, 0,68–0,93), a nieznamienne — w następnych latach. Wskaźnik 10-letniej umieralności z powodu raka piersi był niższy w grupie leczonej inhibitorami aromatazy w porównaniu z leczonymi tamoksyfenem (12,1% vs 14,2%; RR 0,85, 0,75–0,96; 2p = 0,009). W porównaniu leczenia inhibitorami aromatazy przez 5 lat z leczeniem sekwencyjnym (tamoksyfen stosowany przez 2–3 lata, a następnie inhibitory aromatazy do 5 lat) udział nawrotów był znacząco niższy w grupie otrzymującej wyłącznie inhibitory aromatazy w ciągu pierwszego roku (RR 0,74, 0,62–0,89), ale nie w latach 2–4 i kolejnych, kiedy chore w obu ramionach badania otrzymywały inhibitory aromatazy. We wszystkich badaniach wykazano mniej nawrotów w okresie 5 lat w grupie chorych otrzymujących wyłącznie inhibitory aromatazy w porównaniu z chorymi otrzymującymi sekwencyjnie tamoksyfen i inhibitory aromatazy (RR 0,90, 0,81–0,99; 2p = 0,045), natomiast obniżenie umieralności nie było znamienne (RR 0,89, 0,78–1,03; 2p = 0,11). W porównaniu leczenia sekwencyjnego i stosowania ta-

moksyfenu przez 5 lat udział nawrotów był znacznie niższy w latach 2–4 w grupie otrzymującej inhibitory aromatazy (RR 0,56, 0,46–0,67), ale nie w dalszej obserwacji, natomiast 10-letnia umieralność z powodu raka piersi była niższa w grupie, w której tamoksyfen zmieniono na inhibitory aromatazy (8,7% vs 10,1%; 2p = 0,015). Udział nawrotów był niższy w grupie otrzymującej inhibitory aromatazy w okresach, kiedy chore otrzymywały hormonoterapię (RR 0,70, 0,64–0,77), ale nieznacznie w dalszej obserwacji (RR 0,93, 0,86–1,01; 2p = 0,08). Umieralność z powodu raka piersi była niższa w okresie, kiedy chore otrzymywały hormonoterapię (RR 0,79, 0,67–0,92), w okresie dalszej obserwacji (RR 0,89, 0,81–0,99) i podczas całego okresu obserwacji (RR 0,86, 0,80–0,94; 2p = 0,0005). Także ogólna umieralność była niższa (RR 0,88, 0,82–0,94; 2p = 0,0003). Udziały nawrotów niewiele się różniły w zależności od wieku, wskaźnika masy ciała, stopnia klinicznego zaawansowania, stopnia histologicznej złośliwości, stanu receptorów progesteronowych lub receptora HER2. Stwierdzono mniej raków trzonu macicy w grupie chorych leczonych inhibitorami aromatazy w porównaniu z leczonymi tamoksyfenem (10-letni wskaźnik zachorowalności 0,4% vs 1,2%; RR 0,33, 0,21–0,51), ale więcej złamań kości (5-letnie ryzyko 8,2% vs 5,5%; RR 1,42, 1,28–1,57); umieralność niezwiązana z rakiem piersi była w obu grupach podobna.

Wnioski. Zastosowanie inhibitorów aromatazy obniżyło udział nawrotów o ok. 30% (proporcjonalnie) w porównaniu z tamoksyfenem w trakcie hormonoterapii, ale nie w dalszym okresie obserwacji. 5-letnie leczenie inhibitorem aromatazy obniżyło wskaźnik 10-letniej umieralności z powodu raka piersi o około 15% w porównaniu z tamoksyfenem stosowanym przez 5 lat oraz o około 40% (proporcjonalnie) w porównaniu z niestosowaniem hormonoterapii.

Adjuvant bisphosphonate treatment in early breast cancer: meta-analyses of individual patient data from randomised trials

Early Breast Cancer Trialists' Collaborative Group (EBCTCG)
Lancet 2015; 15: 60908–60914

Bisfosfoniany wpływają na metabolizm tkanki kostnej oraz zdolność do tworzenia przerzutów. Przeprowadzono zbiorczą metaanalizę oceniającą korzyści i potencjalne ryzyko uzupełniającego leczenia bisfosfonianami u chorych na wczesnego raka piersi.

Metody. Analizowano indywidualne dane chorych na wczesnego raka piersi włączonych do badań klinicznych, które przydzielono losowo do leczenia bisfosfonianami lub do grupy kontrolnej. Pierwotnymi punktami końcowymi były: nawrót, nawrót odległy i umieralność z powodu raka piersi. W analizie podgrup uwzględniono lokalizację pierwszego przerzutu (kości lub inne), stan menopauzalny i klasę

bisfosfonianów [aminobisfosfoniany (np. kwas zoledronowy, ibandronowy, pamidronowy) lub inne (np. klodronian)]. W analizie log-rank zgodnej z intencją leczenia oceniono udział pierwszych zdarzeń (RR) w grupie otrzymującej bisfosfoniany w porównaniu z grupą kontrolną.

Wyniki. Zebrano dane 18 766 chorych [18 206 (97%) w badaniach z bisfosfonianami stosowanymi przez 2–5 lat]. Mediana czasu obserwacji wyniosła 5,6 roku, stwierdzono 3453 nawrotów i 2106 zgonów. Zmniejszenie ryzyka nawrotu (RR 0,94, 95% CI 0,87–1,01; 2p = 0,08), przerzutów odległych (0,92, 0,85–0,99; 2p = 0,03) i umieralności z powodu raka piersi (0,91, 0,83–0,99; 2p = 0,04) wykazały graniczną znamienność, natomiast zmniejszenie częstości nawrotów kostnych było znamienne (0,83, 0,73–0,94; 2p = 0,004). W grupie chorych przed menopauzą leczenie nie wpłynęło znacząco na punkty końcowe, ale w grupie 11 767 chorych po menopauzie zastosowanie bisfosfonianów wiązało się ze zmniejszeniem liczby nawrotów (RR 0,86, 95% CI 0,78–0,94; 2p = 0,002), przerzutów odległych (0,82, 0,74–0,92; 2p = 0,0003), w tym przerzutów do kości (0,72, 0,60–0,86; 2p = 0,0002) i obniżeniem umieralności z powodu raka piersi (0,82, 0,73–0,93; 2p = 0,002). Nawet dla przerzutów do kości różnice odnoszonych korzyści były na granicy znamienności dla stanu menopauzalnego (2p = 0,06 z trendem dla stanu menopauzalnego) lub wieku (2p = 0,03) oraz nieznacznie w zależności od rodzaju bisfosfonianu, schematu leczenia, stanu receptorów estrogenowych, obecności przerzutów do węzłów chłonnych, stopnia złośliwości histologicznej lub równoczesnej chemioterapii. Nie odnotowano różnic w umieralności niezwiązanej z rakiem piersi. Obniżyła się liczba złamań kości (RR 0,85, 95% CI 0,75–0,97; 2p = 0,02).

Wnioski. Stosowanie bisfosfonianów w leczeniu uzupełniającym zmniejsza częstość przerzutów raka piersi do kości i wydłuża czas całkowitego przeżycia chorych, ale wyraźny efekt obserwowany jest wyłącznie u chorych, które rozpoczęły leczenie po menopauzie.

Induction chemoradiation in stage IIIA/N2 non-small-cell lung cancer: a phase 3 randomised trial

Pless M, Stupp R, Ris HB i wsp.

Lancet 2015; 12; 386: 1049–1056

Jedną ze standardowych metod leczenia niedrobnokomórkowego raka płuca w stopniu klinicznego zaawansowania IIIA z cechą N2 jest przedoperacyjna chemioterapia. Oceniono, czy dodanie indukcyjnej radioterapii wydłuża czas przeżycia.

Metody. Chorych do badania rekrutowano w 23 ośrodkach w Szwajcarii, Niemczech i Serbii. Chorych spełniających kryteria włączenia, z potwierdzonym patologicznie niedrobnokomórkowym rakiem płuca w stopniu IIIA (cecha N2),

przydzielano losowo do indukcyjnej radiochemioterapii lub chemioterapii (grupa kontrolna) w stosunku 1:1. W pierwszej grupie chorzy otrzymywali 3 cykle indukcyjnej chemioterapii (100 mg/m² cisplatyny i 85 mg/m² docetakselu), a następnie radioterapię (44 Gy w 22 frakcjach przez 3 tygodnie), natomiast w drugiej otrzymywali wyłącznie indukcyjną chemioterapię. U wszystkich chorych planowano przeprowadzenie zabiegu operacyjnego. Przydział losowy był poddany stratyfikacji w zależności od ośrodka leczącego, średnicy masy patologicznej w śródpierści (< 5 cm vs 5 cm lub >) oraz ubytku masy ciała (5% lub > vs < 5% w ciągu ostatnich 6 miesięcy). Pierwotnym punktem końcowym był czas przeżycia wolny od zdarzeń. Analizę przeprowadzono w populacji zgodnej z intencją leczenia.

Wyniki. W latach 2001–12 do badania włączono 232 chorych. 117 chorych przydzielono do chemioradioterapii, natomiast 115 — do wyłącznej chemioterapii. Mediana czasu wolnego od zdarzeń była podobna w obu grupach — 12,8 miesiąca (95% CI 9,7–22,9) w grupie poddanej chemioradioterapii oraz 11,6 miesiąca (8,4–15,2) w grupie poddanej wyłącznej chemioterapii ($p = 0,67$). Różnica w medianie czasu całkowitego przeżycia pomiędzy obiema grupami była także nieznamienista. U większości chorych obserwowano działania niepożądane chemioterapii, mimo to 91% chorych otrzymało 3 cykle. U 7 chorych (7%) obserwowano popromienną dysfagię w 3. stopniu nasilenia. W grupie kontrolnej trzech chorych zmarło w okresie 30 dni od zabiegu.

Wnioski. Skojarzenie przedoperacyjnej chemioterapii z radioterapią nie przyniosło spodziewanej dodatkowej korzyści. W leczeniu operacyjnego niedrobnokomórkowego raka w stopniu zaawansowania klinicznego IIIA z cechą N2 wystarczające jest stosowanie indukcyjnej chemioterapii.

DNA-repair defects and olaparib in metastatic prostate cancer

Mateo J, Carreira S, Sandhu S i wsp.
N Engl J Med 2015; 373: 1697–1708

Chociaż rak gruczołu krokowego jest heterogenną chorobą, obecne metody leczenia nie zależą od molekularnych cech nowotworu. Postawiono hipotezę, że zahamowanie polimerazy poli-ADP-rybozy (PARP) przy użyciu olaparybu będzie skuteczne w leczeniu rozsianego, opornego na kastrację raka gruczołu krokowego z uszkodzeniem mechanizmów naprawy DNA.

Metody. Przeprowadzono badanie II fazy, w którym chorych na rozsianego, opornego na kastrację raka gruczołu krokowego leczono olaparybem w dawce 400 mg dwa razy dziennie. Głównym punktem końcowej oceny był udział remisji, określonych jako obiektywne odpowiedzi wg *Response Evaluation Criteria in Solid Tumors*, wersja 1.1, jako

obniżenie stężenia PSA o przynajmniej 50% lub potwierdzone obniżenie liczby krążących komórek nowotworowych z ≥ 5 komórek/7,5 ml do $< 5/7,5$ ml. Przeprowadzono celowane sekwencjonowanie nowej generacji, analizę egzomu i transkryptomu oraz cyfrowy PCR w próbkach z biopsji guza.

Wyniki. Do badania włączono 50 chorych; wszyscy wcześniej byli leczeni docetakselem. 49 (98%) otrzymywało abirateron lub enzalutamid, a 29 (58%) — kabazytaksel. Odpowiedź stwierdzono u 16 spośród 49 chorych, których można było ocenić (33%; 95% przedział ufności 20 do 48), w tym 12 chorych otrzymywało leczenie przez ponad 6 miesięcy. Sekwencjonowanie nowej generacji wykazało homozygotyczne delecje, uszkodzające mutacje lub oba zaburzenia w genach naprawy DNA, w tym *BRCA1/2*, *ATM*, w genach niedokrwistości Fanconiego i *CHEK2*, u 16 spośród 49 chorych, którzy mogli być ocenieni (33%). U 14 spośród tych 16 chorych (88%) uzyskano odpowiedź na leczenie olaparybem, w tym u 7 z utratą *BRCA2* (4 z bialleliczną somatyczną utratą i 3 z mutacją germlinalną) i u 4 spośród 5 z zaburzeniami *ATM*. Swoistość biomarkerów wyniosła 94%. Najczęstszymi działaniami niepożądanymi 3. i 4. stopnia były: niedokrwistość [u 10 spośród 50 chorych (20%)] i zmęczenie [u 6 chorych (12%)], co jest zgodne z wynikami wcześniejszych badań z olaparybem.

Wnioski. Leczenie inhibitorem PARP, olaparybem, chorych na raka gruczołu krokowego z progresją po standardowym leczeniu, z uszkodzeniem genów naprawy DNA, wiązało się z uzyskaniem wysokiego udziału odpowiedzi.

Targeting mutant BRAF in relapsed or refractory hairy-cell leukemia

Tiacci E, Park JH, De Carolis L i wsp.
N Engl J Med 2015; 373: 1733–1747

Mutacja *BRAF V600E* stanowi genetyczne podłoże białaczki włochatokomórkowej. Oceniono bezpieczeństwo i aktywność doustnego inhibitora *BRAF*, wemurafenibu, u chorych na białaczkę włochatokomórkową z progresją po leczeniu analogami puryn lub z oporną na to leczenie.

Metody. Przeprowadzono wieloośrodkowe badanie II fazy z użyciem wemurafenibu (w dawce 960 mg 2 razy dziennie) we Włoszech i w Stanach Zjednoczonych. Leczenie stosowano przez 16 tygodni we Włoszech i przez 18 tygodni w Stanach Zjednoczonych. Głównymi punktami końcowej oceny w obu badaniach był udział całkowitych odpowiedzi. Rekrutację zakończono (28 chorych) we Włoszech w kwietniu 2013 roku, a w Stanach Zjednoczonych jest ona nadal otwarta (26 spośród 36 planowanych chorych).

Wyniki. Udział odpowiedzi wyniósł 96% (25 spośród 26 chorych, którzy mogli być poddani ocenie) po medianie 8 tygodni w badaniu włoskim i 100% (24 spośród 24) po medianie 12 tygodni w badaniu amerykańskim. Udziały całkowitych

odpowiedzi wyniosły w obu badaniach odpowiednio 35% (9 spośród 26 chorych) i 42% (10 spośród 24). W badaniu włoskim, po medianie czasu obserwacji 23 miesięcy, mediana czasu wolnego od nawrotu wyniosła 19 miesięcy wśród chorych z całkowitą odpowiedzią i 6 miesięcy wśród chorych z częściową odpowiedzią. Mediana czasu wolnego od leczenia wyniosła odpowiednio 25 i 18 miesięcy. W badaniu amerykańskim udział rocznych przeżyć wolnych od progresji wyniósł 73%, a udział rocznych całkowitych przeżyć — 91%. Niepożądane działania związane z leczeniem były zazwyczaj 1. lub 2. stopnia, konieczność obniżenia dawki wiązała się zazwyczaj z wysypką, bólami stawów lub zapaleniem stawów. Wtórne nowotwory skóry (leczone chirurgicznie) rozwinęły się u 7 spośród 50 chorych. Częste przetrwanie ERK-dodatnich komórek białaczkowych w szpiku kostnym po zakończeniu leczenia, sugeruje reaktywację omijających dróg przez MEK i ERK jako mechanizm oporności.

Wnioski. Krótkie leczenie doustnym wemurafenibem było bardzo skuteczne u chorych na oporną lub nawrotową białaczkę włochatokomórkową.

A phase 3 randomized trial of nicotinamide for skin-cancer chemoprevention

Chen AC, Martin AJ, Choy B i wsp.
N Engl J Med 2015; 373: 1618–1626

Nowotwory skóry inne niż czerniaki, takie jak rak podstawonokomórkowy i rak płaskonabłonkowy, występują często i są wywołane głównie przez promieniowanie ultrafioletowe (UV). Nikotynamid (witamina B3) chroni przed uszkodzeniami wywołanymi przez promieniowanie UV i obniża udział nowych przednowotworowych zmian o charakterze rogowacenia słonecznego.

Metody. W podwójnie zaślepionym badaniu III fazy 386 chorych, u których w ciągu poprzednich 5 lat rozpoznano przynajmniej 2 raki skóry, przydzielano losowo (w stosunku 1:1) do otrzymywania 500 mg nikotynamidu 2 razy dziennie lub do placebo przez 12 miesięcy. Uczestnicy byli oceniani przez dermatologów co 3 miesiące przez 18 miesięcy. Głównym punktem końcowej oceny była liczba nowych raków skóry (np. raka podstawonokomórkowego i płaskonabłonkowego) w ciągu 12 miesięcy. Wtórnymi punktami końcowej oceny była liczba nowych raków płaskonabłonkowych, podstawonokomórkowych oraz ognisk rogowacenia słonecznego w ciągu 12 miesięcy, a także liczba raków skóry w ciągu kolejnych 6 miesięcy oraz bezpieczeństwo stosowania nikotynamidu.

Wyniki. W ciągu 12 miesięcy udział nowych raków skóry był niższy o 23% [95% przedział ufności (CI) 4 do 38] w grupie otrzymującej nikotynamid w porównaniu z placebo ($p = 0,02$). Podobne różnice pomiędzy grupami otrzymującymi nikotynamid i placebo stwierdzono w odniesieniu do

nowych raków podstawonokomórkowych [o 20% (95% CI -6 do 39) niższy udział wśród otrzymujących nikotynamid, $p = 0,12$] oraz nowych raków płaskonabłonkowych [o 30% (95% CI 0 do 51) niższy udział, $p = 0,05$]. Udział ognisk rogowacenia słonecznego był o 11% niższy w grupie otrzymującej nikotynamid w porównaniu z placebo po 3 miesiącach ($p = 0,01$), o 14% po 6 miesiącach ($p < 0,001$), o 20% po 9 miesiącach ($p < 0,001$) i o 13% po 12 miesiącach ($p = 0,001$). Nie stwierdzono znamienych różnic pomiędzy grupami w odniesieniu do liczby i rodzaju niepożądanych zdarzeń w czasie 12 miesięcy leczenia ani poprawy po zakończeniu przyjmowania nikotynamidu.

Wnioski. Doustny nikotynamid był bezpieczny i skuteczny w zmniejszaniu liczby nowych raków skóry oraz rogowacenia słonecznego u chorych wysokiego ryzyka.

Nivolumab versus docetaxel in advanced nonsquamous non-small-cell lung cancer

Borghaei H, Paz-Ares L, Horn L i wsp.
N Engl J Med 2015; 373: 1627–1639

Niwolumab, całkowicie ludzkie przeciwciało IgG4 przeciw immunologicznemu punktowi kontrolnemu receptora programowanej śmierci (PD-1), uszkadza przekazywanie sygnału poprzez PD-1 i może podtrzymywać przeciwnowotworową aktywność układu immunologicznego.

Metody. W międzynarodowym badaniu III fazy chorych na niepłaskonabłonkowego niedrobnokomórkowego raka płuca (NSCLC) z progresją choroby w trakcie lub po chemioterapii z udziałem pochodnych platyny przydzielano do leczenia niwolumabem w dawce 3 mg/kg co 2 tygodnie lub docetakselem w dawce 75 mg/m², podawanym co 3 tygodnie. Głównym punktem końcowej oceny był czas całkowitego przeżycia.

Wyniki. Czas całkowitego przeżycia był dłuższy wśród leczonych niwolumabem w porównaniu z leczonymi docetakselem. Mediana całkowitego czasu przeżycia wyniosła 12,2 miesiąca [95% przedział ufności (CI) 9,7 do 15,0] wśród 292 chorych leczonych niwolumabem oraz 9,4 miesiąca (95% CI 8,1 do 10,7) wśród 290 chorych leczonych docetakselem (współczynnik ryzyka zgonu 0,73; 96% CI 0,59 do 0,89; $p = 0,002$). Udział rocznych przeżyć całkowitych wyniósł 51% (95% CI 45 do 56) wśród leczonych niwolumabem w porównaniu z 39% (95% CI 33 do 45) wśród leczonych docetakselem, a udział 1,5-rocznych przeżyć całkowitych wyniósł odpowiednio 39% (95% CI 34 do 45) i 23% (95% CI 19 do 28). Udział odpowiedzi wyniósł 19% wśród leczonych niwolumabem w porównaniu z 12% wśród leczonych docetakselem ($p = 0,02$). Aczkolwiek czas wolny od progresji nie był dłuższy w grupie leczonej niwolumabem w porównaniu z leczonymi docetakselem (mediana odpowiednio 2,3 i 4,2 miesiące), udział rocznych

przeżyć wolnych od progresji był wyższy wśród leczonych niwolumabem w porównaniu z leczonymi docetakselem (odpowiednio 19% i 8%). Niwolumab był bardziej skuteczny od docetakselu we wszystkich punktach końcowej oceny w podgrupach określonych ekspresją liganda PD-1 w błonie komórek guza ($\geq 1\%$, $\geq 5\%$ oraz $\geq 10\%$). Udział niepożądanych działań związanych z leczeniem 3. i 4. stopnia wyniósł 10% wśród leczonych niwolumabem i 54% wśród leczonych docetakselem.

Wnioski. Czas całkowitego przeżycia chorych na zaawansowanego niepłaskonabłonkowego NSCLC z progresją po chemioterapii zawierającej pochodne platyny otrzymujących niwolumab był dłuższy niż leczonych docetakselem.

Opracowali:

Dr n. med. Anna Kowalczyk

Dr n. med. Ewa Szutowicz-Zielińska

Lek. med. Anna Wrona

Dr n. med. Krzysztof Konopa